

## POSTANOWIENIE

29 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

Prezes SN Joanna Misztal-Konecka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 29 września 2023 r. w Warszawie  
zażalenia Bank spółki akcyjnej w W.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z 27 grudnia 2022 r., I WSC 300/22 (I ACa 960/21),

w sprawie z powództwa A.J. i J.J.

przeciwko syndykowi masy upadłości Bank spółki akcyjnej w W.

o ustalenie i zapłatę,

**oddala zażalenie.**

## UZASADNIENIE

1. Sąd Apelacyjny w Szczecinie postanowieniem z 27 grudnia 2022 r. odrzucił wniosek pozwanej o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 28 czerwca 2022 r. (pkt 1) i odrzucił skargę kasacyjną (pkt 2).

Sąd Apelacyjny wskazał, że pozwana wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 28 czerwca 2022 r., którym oddalono jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 13 października 2021 r. Zarządzeniem z 13 października 2022 r. pełnomocnik pozwanej został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej. Odpis powyższego zobowiązania, wysłany na zarejestrowane w Portalu Informacyjnym konto pełnomocnika, nie został odebrany, zwrot nastąpił 2 listopada 2022 r. Braki formalne skargi kasacyjnej mimo upływu wyznaczonego terminu nie zostały usunięte, wobec czego Sąd

Apelacyjny w Szczecinie postanowieniem z 22 listopada 2022 r. odrzucił skargę kasacyjną. Odpis powyższego postanowienia wysłany na zarejestrowane w Portalu Informacyjnym konto pełnomocnika pozwanej nie został odebrany, skutek doręczenia nastąpił 8 listopada [prawidłowo – grudnia, dopisek SN] 2022 r.

Pełnomocnik pozwanej pismem złożonym 2 grudnia 2022 r. wniósł o przywrócenie terminu do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej. W treści wniosku uprawdopodobnił okoliczności uzasadniające brak winy w uchybieniu terminu oraz przedstawił okoliczności uprawdopodobniające zachowanie tygodniowego terminu od czasu ustania przyczyny uchybienia. W szczególności podniósł, że dopiero 30 listopada 2022 r. stwierdził, że nie wykonał wezwania do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej.

Postanowieniem z 9 grudnia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie odrzucił wniosek o przywrócenie terminu do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej jako niedopuszczalny, ponieważ czynność, która miała być dokonana w wypadku jego uwzględnienia, nie jest już aktualna. Odpis powyższego postanowienia został doręczony pełnomocnikowi 13 grudnia 2022 r.

Pismem z 15 grudnia 2022 r. pełnomocnik pozwanej złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej. W uzasadnieniu wniosku uprawdopodobnił okoliczności uzasadniające twierdzenie, że niedokonanie w terminie czynności procesowej nastąpiło bez winy strony, wskazując na zachorowanie na COVID-19.

Sąd Apelacyjny uznał, że wniosek o przywrócenie terminu z 15 grudnia 2022 r. podlegał odrzuceniu (art. 171 w zw. z art. 169 § 1 k.p.c.), a tym samym skarga kasacyjna jako wniesiona po upływie dwumiesięcznego terminu przewidzianego w art. 398<sup>5</sup> § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. również podlegała odrzuceniu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego pełnomocnik pozwanej o fakcie uchybienia terminu do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej powziął wiedzę - jak wynika z jego oświadczenia zawartego w wniosku o przywrócenie terminu z 2 grudnia 2022 r. - w dniu 30 listopada 2022 r. Mimo że w dacie składania tego wniosku postanowienie z 22 listopada 2022 r. odrzucające skargę kasacyjną

pozwanej nie zostało mu skutecznie doręczone, to jednak oczywiste jest, że pełnomocnik zdawał sobie sprawę z uchybienia terminu do usunięcia braków formalnych wywiedzionej skargi kasacyjnej. Skoro o uchybieniu terminu pełnomocnik - jak sam oświadczył - dowiedział się 30 listopada 2022 r., zatem tygodniowy termin z art. 169 § 1 k.p.c. upłynął 7 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny wskazał, że pełnomocnik pozwanej w terminie tygodnia od powzięcia wiedzy o uchybieniu terminu do wykonania zobowiązania z 13 października 2022 r., składając pierwszy wniosek o przywrócenie terminu, winien, zgodnie z dyspozycją art. 169 § 3 k.p.c., jednocześnie dokonać właściwej czynności procesowej, co dla profesjonalisty winno być jednoznaczne z wniesieniem niedotkniętej brakami formalnymi skargi kasacyjnej. Strona pozwana już w dacie złożenia wniosku z 2 grudnia 2022 r. miała wiedzę, że uchybiła terminowi do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej, a w konsekwencji, musiała wiedzieć, że skarga wywiedziona wcześniej podlega odrzuceniu. Doręczenie postanowienia w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej uruchamia dla strony termin do złożenia zażalenia na powyższe postanowienie do Sądu Najwyższego (art. 394<sup>1</sup> § 1 k.p.c.). Pozwana nie złożyła jednak zażalenia na postanowienie w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej (nie kwestionuje uchybienia terminu), lecz wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, zatem w zakresie zachowania terminu do złożenia stosownego wniosku znajduje zastosowanie art. 169 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

2. Pozwana wniosła zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 27 grudnia 2022 r., zaskarżając je co do zawartego w punkcie drugim rozstrzygnięcia w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej, jednocześnie z powołaniem się na art. 380 k.p.c. wniosła o kontrolę postanowienia w zakresie zawartego w punkcie pierwszym rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku pozwanej o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, który nie podlegał zaskarżeniu w drodze zażalenia. Nadto pozwana domagała się kontroli w trybie art. 380 k.p.c. postanowienia z 9 grudnia 2022 r. o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej.

Zarzuciła naruszenie art. 171 w zw. art. 169 § 1 k.p.c., art. 168 § 1 k.p.c., art. 398<sup>6</sup> § 2 w zw. z art. 398<sup>5</sup> § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 169 k.p.c. i art. 171 k.p.c.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

3. Analiza zasadności zażalenia w realiach niniejszej sprawy wymaga poprzedzenia jej wyjaśnieniem dwóch kwestii wstępnych.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że zażalenie pozwanej z 17 stycznia 2023 r. podlega rozpoznaniu w składzie jednego sędziego, pomimo tego, że zarządzeniem Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej z 30 maja 2023 r. wyznaczony został do jej rozpoznania skład trzech sędziów. W dniu 28 września 2023 r. weszła bowiem w życie ustawa z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1860), która m.in. w istotny sposób zmodyfikowała skład sądu w postępowaniu zażaleniowym w sprawach cywilnych. Zgodnie z art. 397 § 1 k.p.c., który po myśli art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. znajduje zastosowanie również w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym, sąd rozpoznaje zażalenie na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Równocześnie po myśli art. 32 ust. 1 wskazanej ustawy nowelizującej w postępowaniach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie nowelizacji art. 397 k.p.c. sąd rozpoznaje sprawę w składzie zgodnym z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą. Jeżeli na podstawie przepisów dotychczasowych do rozpoznania sprawy wyznaczono skład trzech sędziów, dalsze jej prowadzenie przejmuje sędzia wyznaczony jako sprawozdawca.

Z uwagi na to, że zażalenie jest rozpoznawane po dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej, Sąd Najwyższy orzeka w składzie jednego sędziego w osobie dotychczasowego sprawozdawcy.

4. Drugą kwestię wstępną w niniejszym postępowaniu stanowi zagadnienie dopuszczalności merytorycznego rozpoznania zażalenia w sytuacji, w której w dniu 20 lipca 2023 r. została ogłoszona upadłość pozwanego banku.

Postanowieniem z 1 sierpnia 2023 r. Sąd Najwyższy m.in. zawiesił postępowanie w sprawie, a nadto podjął je z udziałem syndyka masy upadłości. Zgodnie z art. 180 § 1 pkt 5 lit b k.p.c. sąd postanowi podjąć postępowanie z urzędu, gdy ustanie przyczyna zawieszenia, w szczególności w przypadku ogłoszenia upadłości strony lub wszczęcia wtórnego postępowania upadłościowego, z wyjątkiem określonym w art. 145 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe (dalej: „pr.upadł.”) – z chwilą ustalenia osoby pełniącej funkcję syndyka.

Zawieszenie postępowania stanowi anomalię procesu cywilnego uzasadnioną wystąpieniem przeszkód wymienionych przede wszystkim w art. 174-178 k.p.c. Ustawodawca wskazał m.in., że przesłanką zawieszenia postępowania jest ogłoszenie upadłości strony: sąd zawiesza postępowanie z urzędu, jeżeli postępowanie dotyczy masy upadłości, masy układowej lub masy sanacyjnej i ogłoszono upadłość lub wszczęto wtórne postępowanie upadłościowe albo ustanowiono zarządcę w postępowaniu restrukturyzacyjnym (art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c.). Norma ta jest konsekwencją regulacji zawartej w art. 144 ust 1 pr.upadł., zgodnie z którą po ogłoszeniu upadłości postępowania sądowe, administracyjne lub sądowoadministracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i prowadzone wyłącznie przez syndyka albo przeciwko niemu.

Przedmiotem postępowania, w toku którego wywiedziono zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej, jest żądanie ustalenia nieważności umowy kredytowej oraz żądanie zapłaty. Roszczenia te dotyczą masy upadłości, ponieważ odnoszą się do praw i obowiązków dotyczących mienia wchodzącego w skład masy upadłości; mogą oddziaływać (korzystnie lub niekorzystnie) na majątek wchodzący w skład masy upadłości.

Z punktu widzenia niniejszego postępowania konieczne jest dokonanie oceny znaczenia zastrzeżenia pomieszczonego w art. 180 § 1 pkt 5 k.p.c., zgodnie z którym podjęcie postępowania następuje z chwilą ustalenia osoby pełniącej funkcję syndyka, jednakże z wyjątkiem wskazanym w art. 145 ust. 1 pr.upadł. Ustawodawca uznał, że postępowanie sądowe, administracyjne lub sądowoadministracyjne w sprawie wszczętej przeciwko upadłemu przed dniem

ogłoszenia upadłości o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości, może być podjęte przeciwko syndykowi tylko w przypadku, gdy w postępowaniu upadłościowym wierzytelność ta po wyczerpaniu trybu określonego ustawą nie zostanie umieszczona na liście wierzytelności. Doszedł więc do przekonania o pierwszeństwie postępowania upadłościowego przed postępowaniem rozpoznawczym, co w praktyce oznacza pierwszeństwo zbiorowego dochodzenia wierzytelności przed czynnościami indywidualnego wierzyciela przeciwko dłużnikowi. Jednakże nie sposób przyjąć, że racje przyświecające zawieszeniu postępowania z powodu ogłoszenia upadłości strony i ewentualnego toczącego się postępowania co do umieszczenia wierzytelności na liście w postępowaniu upadłościowym są aktualne w niniejszym postępowaniu wywołanym zażaleniem na odrzucenie skargi kasacyjnej w sprawie o ustalenie i zapłatę.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażone zostało już stanowisko, że art. 145 ust. 1 pr.upadł. nie dotyczy postępowania kasacyjnego, a przepis ten odnosi się do przypadku, gdy przed ogłoszeniem upadłości nie zostało zakończone prawomocnie postępowanie o tego rodzaju wierzytelność, względnie, gdy w wyniku kontroli kasacyjnej prawomocny wyrok został uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania. Wówczas art. 145 ust. 1 pr.upadł. stosuje sąd, któremu sprawa została przekazana przez Sąd Najwyższy do ponownego rozpoznania (wyroki SN: z 19 czerwca 2008 r., V CSK 433/07; z 6 sierpnia 2014 r., I CSK 598/13, oraz z 9 listopada 2017 r., I CSK 672/17; postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lipca 2020 r., V CSK 219/20; odmienne, lecz na tle kasacji postanowienie SN z 2 lutego 2006 r., II CK 391/05). W postanowieniu z 15 listopada 2019 r., V CSK 310/19, Sąd Najwyższy wskazał wprost, że postępowanie kasacyjne wszczęte na skutek skargi upadłego lub syndyka w sprawie, w której doszło do prawomocnego zasądzenia wierzytelności podlegającej zgłoszeniu do masy upadłości nie stanowi postępowania o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości w rozumieniu art. 145 pr.upadł., a jego przedmiotem jest rozstrzygnięcie co do prawidłowości prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji odnoszącego się do tej wierzytelności.

Natomiast w postanowieniu Sądu Najwyższego z 25 lipca 2019 r. (III CZP 10/19) odwołano się do zakazu zawieszania postępowania kasacyjnego, poza ściśle wskazanymi wyjątkami. Podniesiono, że niezbędne jest, by wyjątki te traktować ściśle i interpretować ich zakres mając na uwadze specyfikę postępowania kasacyjnego, co wyłącza możliwość stosowania art. 145 pr.upadł. za pośrednictwem art. 398<sup>12</sup> k.p.c. (tak też wyrok SN z 9 listopada 2017 r., I CSK 672/17). W konsekwencji postępowanie kasacyjne może toczyć się już wówczas, kiedy wystąpiły przesłanki z art. 180 § 1 pkt 5 k.p.c. Podobną argumentację w odniesieniu do postępowania zażaleniowego przedstawiono w postanowieniu Sądu Najwyższego z 14 listopada 2017 r., II UZ 72/17.

Powyższe stanowisko co do zasadności procedowania przed Sądem Najwyższym po zapadnięciu prawomocnego wyroku zasługuje na podzielenie.

Nie można pominąć, że dysponowanie przez wierzyciela prawomocnym wyrokiem zasadzającym roszczenie ma istotny wpływ na kształt listy wierzytelności, równocześnie istotnie ograniczając uprawnienia dłużnika (upadłego). Wierzytelność stwierdzoną prawomocnym wyrokiem sędzia-komisarz umieści na liście wierzytelności, będąc związany treścią zapadłego orzeczenia. Upadły może kwestionować umieszczenie określonej wierzytelności na liście, jednakże w odniesieniu do wierzytelności stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądu, jego sprzeciw może być oparty tylko na zdarzeniach powstałych po zamknięciu rozprawy w sprawie, w której orzeczenie zostało wydane (art. 258 ust. 2 pr.upadł.). Przyjęcie poglądu, że podjęcie postępowania kasacyjnego byłoby możliwe po wyczerpaniu trybu z art. 145 ust. 1 pr.upadł. definitywnie zamykałoby zatem upadłemu ścieżkę postępowania kasacyjnego, a trudno przyjąć, by taka była wola ustawodawcy. Wszak ustawodawca dążył jedynie do wykluczenia równoległego toczenia się dwóch lub więcej postępowań rozpoznawczych dotyczących wierzytelności podlegających zaspokojeniu z masy upadłości.

Odmienne hipotetyczne stanowisko byłoby tym bardziej nie do zaakceptowania, jeżeli przyjąć stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2019 r., III CZP 55/18 (OSNC 2019, Nr 9, poz. 90), w myśl której postępowanie kasacyjne powinno zostać umorzone wobec uwzględnienia

wierzytelności na liście. Prowadziłoby to bowiem do pozbawienia upadłego i syndyka możliwości skorzystania z kontroli kasacyjnej. Skoro wierzytelności stwierdzone prawomocnym orzeczeniem podlegają umieszczeniu na liście wierzytelności (zob. art. 365 k.p.c.), to w takiej sytuacji każdorazowo dochodziłoby do umorzenia postępowania kasacyjnego. Tymczasem w samym postępowaniu upadłościowym – w rozważanym zakresie – skarga kasacyjna nie jest dopuszczalna. Wreszcie prawomocny wyrok oddalający powództwo stanowiłby skuteczną przeszkodę w umieszczeniu wierzytelności na liście (również zgodnie z art. 365 k.p.c.), tymczasem podjęcie postępowania kasacyjnego *de facto* po wykonaniu najistotniejszych czynności w postępowaniu upadłościowym, czyniłoby zaspokojenie wierzyciela całkowicie nieprawdopodobnym, nawet jeśli jego racje zostałyby ostatecznie uwzględnione.

Skoro tak, nie ma przeszkód, by Sąd Najwyższy rozpoznał zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej.

5. Przesłanką kwestionowanego rozstrzygnięcia o odrzuceniu skargi kasacyjnej, która bezspornie została złożona po upływie dwumiesięcznego terminu z art. 398<sup>5</sup> § 1 k.p.c., jest odrzucenie wniosku o przywrócenie terminu do jej wniesienia, a uprzednio wniosku o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych (pierwszej) skargi kasacyjnej.

6. W orzecznictwie Sądu Najwyższego początkowo uznawano, że możliwe jest przywrócenie terminu do uiszczenia opłaty lub terminu do usunięcia braków formalnych środka zaskarżenia (wyrok SN z 17 lipca 1979 r., IV CR 232/79, OSNC 1980, nr 1-2, poz. 16; postanowienie SN z 10 listopada 2006 r., I CZ 61/06), jednakże obecnie przeważa stanowisko, że albo jest to całkowicie niedopuszczalne, skoro usunięcie braków nie jest samodzielną czynnością procesową (postanowienia SN: z 9 lipca 2008 r., V CZ 44/08; z 9 lutego 2018 r., I CZ 13/18; z 20 września 2018 r., IV CZ 38/18), albo dopuszczalność tego rodzaju wniosku warunkowana jest tym, by nie zostało jeszcze wydane rozstrzygnięcie stanowiące wynik uchybienia terminowi usunięcia tych braków (postanowienia SN: z 27 stycznia 2005 r., II UZ 48/04; z 10 listopada 2006 r., I CZ 61/06; z 20 lipca



2012 r., II CZ 55/12; z 20 września 2013 r., II CZ 50/13; i z 22 listopada 2017 r., IV CZ 75/17).

W ocenie Sądu Najwyższego czynnością procesową w rozumieniu art. 168 k.p.c. jest wniesienie środka zaskarżenia, który powinien spełniać wymagania formalne i powinien zostać należycie opłacony. Nie jest natomiast czynnością procesową uiszczenie opłaty, dołączenie brakujących odpisów apelacji, wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia czy usunięcie innych braków formalnych; do wywołania skutków procesowych w postępowaniu zdolne jest bowiem zaskarżenie orzeczenia. Uiszczenie opłaty lub usunięcie braków formalnych środka zaskarżenia nie ma rangi samoistnej (odrębnej) czynności procesowej, ma tylko to znaczenie, że współwarunkuje nadanie biegu środkowi zaskarżenia, a zatem podporządkowane jest wyłącznie celom środka zaskarżenia.

W konsekwencji wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych skargi został prawidłowo odrzucony postanowieniem z 9 grudnia 2022 r. jako niedopuszczalny.

Marginalnie Sąd Najwyższy wskazuje, że nie podziela wyrażanego niekiedy stanowiska jakoby każdy wniosek o przywrócenie terminu do usunięcia braków środka zaskarżenia traktować należało jako wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia tego środka zaskarżenia (tak np. orzeczenie SN z 8 kwietnia 1938 r., C.III. 2725/37).

7. Zgodnie z art. 169 § 1 k.p.c. pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W przypadku środków zaskarżenia oznacza to, że strona jest obowiązana złożyć wniosek o przywrócenie terminu w terminie tygodnia od dnia, gdy ustała przyczyna, która spowodowała niezachowanie terminu, a nie od dnia, w którym dowiedziała się o przyczynie odrzucenia środka zaskarżenia. Odróżnić trzeba bowiem początek biegu terminu do złożenia zażalenia od początku biegu terminu do złożenia wniosku o przywrócenie terminu. Termin do złożenia zażalenia biegnie od dnia doręczenia postanowienia w przedmiocie odrzucenia skargi, natomiast termin do złożenia wniosku biegnie od czasu ustania przyczyny, która spowodowała uchybienie

terminowi do złożenia środka zaskarżenia, a więc przyczyny wskazanej przez stronę. Jeżeli sąd uzna, że data ustania wskazanej przyczyny jest wcześniejsza, niż podana przez stronę albo sama strona wskazuje na datę przekraczającą termin tygodniowy na złożenie wniosku, może odrzucić wniosek na podstawie art. 171 k.p.c. (postanowienia SN z 15 lutego 2018 r., IV CZ 8/18 i z 15 lutego 2018 r., IV CZ 9/18).

Oceniając zatem prawidłowość stanowiska Sądu Apelacyjnego co do zachowania tygodniowego terminu od ustania przyczyny uchybienia, przewidzianego w art. 169 § 1 k.p.c., do złożenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi kasacyjnej, należy zwrócić uwagę, że złożenie uprzedniego wniosku (odrzuconego z powodu niedopuszczalności przywrócenia terminu do uzupełnienia braków formalnych środka odwoławczego) świadczy o ustaniu przyczyny uchybienia terminowi (co zresztą wnioskodawca przyznał). W praktyce skutkuje to automatycznie w każdej podobnej sytuacji odrzuceniem także kolejnego wniosku, tym razem z powodu przekroczenia tygodniowego terminu przewidzianego do jego wniesienia (tak też postanowienie SN z 18 grudnia 2019 r., V CZ 94/19). Sąd Najwyższy dostrzega, że konsekwencja ta jest bardzo dolegliwa dla strony, jednakże instytucja przywrócenia terminu do dokonania czynności procesowej, w tym do wniesienia środka zaskarżenia, ma charakter wyjątkowy, skoro może ona prowadzić do przełamania prawomocności orzeczenia, przepisy jej dotyczące wyklądać należy ściśle.

Nie zasługuje na aprobatę prezentowany w zażaleniu pogląd, że okres rozpatrywania wniosku pozwanej o przywrócenie terminu do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej, tj. okres od 2 grudnia 2022 r. do dnia doręczenia pozwanej postanowienia z 9 grudnia 2022 r., stanowił prawną przeszkodę uniemożliwiającą złożenie wniosku o przywrócenia terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, którego wymogiem formalnym jest wniesienie skargi kasacyjnej. Nie ma bowiem podstaw prawnych do uznania, że wniesienie niedopuszczalnego wniosku o przywrócenie terminu powoduje modyfikację terminu określonego w art. 169 § 1 k.p.c.

Jedynie marginalnie należy nadto zauważyć, że 24 listopada 2022 r. (pierwsza z wniesionych w sprawie) skarga kasacyjna pozwanej została odrzucona z powodu nieusunięcia braków formalnych. Nie istniały zatem żadne przeszkody, by poczynając od 30 listopada 2022 r. (kiedy ustała przyczyna uchybienia terminów w niniejszym postępowaniu) pełnomocnik pozwanej sporządził i wniósł (kolejną) skargę kasacyjną wraz z prawidłowym wnioskiem o przywrócenie terminu do jej wniesienia. Wniosek tego rodzaju złożony 15 grudnia 2022 r. był jednak spóźniony, co prawidłowo zidentyfikował Sąd Apelacyjny.

8. Z tego względu Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>14</sup> w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.

(R.N.)

[ms]